

SZTANDAR BIBLIJNY — NASZYM JEDYNYM SZTANDAREM

„Podnieście chorągiew do narodów” — *Izajasz 62:10; Izajasz 8:20; Łukasz 11:28.*

„Tedy wyszedł głos z stolicy, mówiący: Chwalcie Boga naszego wszyscy słudzy jego, i którzy się go boicie, i mali i wielcy. I słyszałem głos jako ludu wielkiego, i jako głos wielu wód, i jako głos mocnych gromów, mówiących: Halleluja! iż ujął Królestwo Pan Bóg wszechmogący” — *Obj. 19:5,6.*

„Dziękujemy tobie, Panie Boże wszechmogący, któryś jest, i któryś był, i który masz przyjść! żeś wziął moc swoją wielką, i ująłeś królestwo; I rozgniewały się narody, i przyszedł gniew twój i czas umarłych, aby byli sądzeni, i abys oddał zapłatę sługom twoim, prorokom i świętym, i bojącym się imienia twego, małym i wielkim, i abys wytracił tych, co psują ziemię” — *Obj. 11:17,18.*

„Bo tak mówi Pan zastępów: Oto Ja jeszcze raz, a to po małym czasie, poruszę niebem i ziemią, i morzem i suchą; Poruszę, mówię, wszystkie narody, i przyjdą do Pożądanego od wszystkich narodów; i napelnię ten dom chwałą, mówi Pan zastępów” — *Agg. 2:7,8.*

„Albowiem oto Ja tworzę niebiosa nowe, i ziemię nową, a nie będą wspomniane rzeczy pierwsze, ani wstąpią na serce” — *Izaj. 65:17.*

„Lecz nowych niebios i nowej ziemi według obietnicy jego oczekujemy, w których sprawiedliwość mieszka” — *2 Piotra 3:13.*

BOG jest
moją skatą

„I zatrąbił Anioł siódmy, i stały się głosy wielkie na niebie mówiące: Królestwa świata stały się królestwami Pana naszego i Chrystusa jego, i królować będzie na wieki wieków” — *Obj. 11:15.*

SZTANDAR BIBLIJNY

i

Zwiastun Chrystusowego Królestwa

PL ISSN 1230-1086

MIESIĘCZNIK. Wydawany przez ŚWIECKI RUCH MISYJNY „EPIFANIA” w Nowym Dworze Mazowieckim. Redaktor: Bernard Hedman, Chester Springs, Pa. 19425, USA. Redaktor odpowiedzialny w Polsce: Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Maz.

OBIETNICA TĘCZY

1 Moj. 9 Rozdział

8. Tedy rzekł Bóg do Noego, i do synów jego z nim, mówiąc.

9. A Ja, oto Ja stanowią przymierze moje z wami, i z nasieniem waszym po was.

10. I z każdą duszą żywiącą, która jest z wami; w ptactwie, w bydle i w każdym zwierzęciu ziemi, które są z wami, ze wszystkich, co wyszły z korabia, aż do każdego zwierzęcia na ziemi.

11. I postanowią przymierze moje z wami, a nie będzie zatracone więcej wszelkie ciało wodami potopu, i nie będzie więcej potop na skażenie ziemi.

12. Tedy rzekł Bóg: To jest znak przymierza, który Ja daję między mną i między wami, i między każdą duszą żywiącą, która jest z wami, w rodzaju wieczne.

13. Łuk mój położyłem na obłoku, który będzie na znak przymierza między mną, i między ziemią.

14. I stanie się, gdy wzbudzę ciemny obłok nad ziemią, a ukaże się luk na obłoku.

15. Ze wspomnę na przymierze moje, które jest między mną i między wami, i między każdą duszą żywiącą w każdym ciele; i nie będą więcej wody na potop, ku wytraceniu wszelkiego ciała.

16. Będzie tedy luk on na obłoku, i wejrzą nań, abym wspomniał na przymierze wieczne, między Bogiem i między wszelką duszą żywiącą w każdym ciele, które jest na ziemi.

JEHOWA JEST BOGIEM PRZYMIERZY. Wszystkie Jego związki ze swoim ludem, od najwcześniejszych czasów, dokonywały się za pośrednictwem przymierza.

Posługując się zasadą zawierania przymierza wielki Bóg wszechświata okazuje swoją pokorę. Wiążąc swój lud warunkami przymierza Bóg sam się wiąże. Obstawając przy tej zasadzie demonstruje On zarówno umiłowanie porządku, jak i dostarcza podstawy ufności tak bardzo potrzebnej do wiary w Niego.

DWA OGÓLNE TYPY PRZYMIERZY

Przymierze zazwyczaj jest zaliczane do jednej z dwóch kategorii. Ono jest albo (a) warunkowym porozumieniem, kontraktem zawartym pomiędzy dwiema lub więcej stronami (przymierze dwustronne), albo bezwarunkową obietnicą daną przez jedną stronę drugiej stronie (przymierze jednostronne). Przykładem przymierza dwustronnego jest przymierze pomiędzy Bogiem i Izraelem —

Przymierze Mojżeszowe. Przykładem przymierza jednostronnego jest obietnica, jaką Bóg dał Abrahamowi. Temat tego numeru — „obietnica tęczy” — jest drugim przykładem przymierza jednostronnego. Obietnica tęczy, czy też przymierze, było pociechą dla Noego i jego rodziny; jej znaczenie dla jego potomków — całej ludzkiej rodziny — jest głębokie.

ZIEMIA PRZED POTOPEM

W celu lepszego zrozumienia znaczenia i zawiloci przymierza tęczy konieczne jest zrozumienie fizycznego stanu naszej planety przed wielkim potopem. Opis pierwszej Mojżeszowej mówiący, iż istniało „rozpostarcie” (firmament) między wodami pod i nad rozpostarciem (1 Moj. 1:6,7), w połączeniu z oświadczeniem, że nie było deszczu (2: 4-6) prowadzi do rozsądnego wniosku, iż ziemia była otoczona przez jeden lub więcej pierścieni wodnych. Takiego właśnie zdania był Izaak N. Vail. (Na temat Vail’a powiemy więcej w przyszłości).

Na takiej ziemi nie było bezpośredniego światła, lecz rozproszone. Przypuszcza się, iż istniała wtedy niezmienna równowaga natury — często określana *homeostazą*. Na takiej ziemi różne zjawiska dobrze nam znane w ogóle nie mogłyby wystąpić. Nie mogłoby być tęczy.

ESCHATOLOGIA

Doktryna o „czasie końca”, jak ona jest określana przez wielu chrześcijan, jest nierozzerwalnie związana z obietnicą, którą właśnie rozważamy. Bóg zawsze ma jakiś cel na widoku. Jak wielokrotnie wykazywaliśmy na naszych łamach, Plan Boży ma za swój cel ostateczne zbawienie wszystkich — wybranych i niewybranych — wszystkich tych, którzy zupełnie Jemu oddadzą swoje serca i zaakceptują Jego prawo do panowania.

Zanim to zbawienie będzie skuteczne, świat ludzkości musi zostać poddany dziejom pełnym doświadczeń, podczas których ludzkość zbiorowo zgromadzi pouczające lekcje. Jednym z końcowych doświadczeń będzie czas ucisku. Jest o nim mowa w obrazowych symbolach w 2 Piotra 3:1-13. Cytujemy fragmenty:

„(...) że się niebiosa, dawno stały, i ziemia z wody i w wodzie stanęła przez słowo Boże, Dlaczego on pierwszy świat wodą będąc zatopiony, zginął. Lecz te niebiosa, które teraz są, i ziemia temże słowem odłożone są i zachowane ogniewi na dzień sądu i zatracenia niepobożnych ludzi. (...)

A on dzień Pański przyjdzie jako złodziej w nocy, w który niebiosa z wielkim trzaskiem przeminą, a żywioły rozpalone ogniem stopnieją, a ziemia i rzeczy, które są na niej, spalone będą” (wersety 5-10).

„ON PIERWSZY ŚWIAT” ZAGINAŁ

Kiedy odrzucimy nierozsądny pogląd, iż ta planeta przed wielkim potopem była zastąpiona nową, prawda w tej sprawie nieodparcie się objawia. Nie tylko gwałtownie zmieniła się ekologiczna struktura planety, lecz także w naturalny sposób stary porządek społeczny zniknął z powodu powodzi. W tym miejscu zauważamy wartość analogii, jaką przedstawia nam Ap. Piotr.

Ów Apostoł rysuje przed nami obraz bezmiar zniszczenia, który w niczym nie ustępuje temu, co większość chrześcijan uważa za kataklizm będący w stanie zupełnie zmienić planetę. Obrazy takich kataklizmów zostały spopularyzowane przez filmy. Nie ulega wątpliwości, iż wydarzenia opisywane przez Apostoła mają charakter kataklizmu. To, co oznaczają jest istotną kwestią, dlatego też przeanalizujemy tę sprawę.

GWARANCJA TĘCZY WIECZNĄ

W ostatnich latach wielkie powodzie w Stanach Zjednoczonych, Europie i ostatnio w Bangladeszu, z towarzyszącym im cierpieniem i zniszczeniem infrastruktury społecznej, skupiły na sobie uwagę światowych środków przekazu.

Powodzie te, jakkolwiek niszczące by nie były, miały, w przeciwieństwie do biblijnego potopu, który ogarnął cały glob, jedynie zasięg lokalny.

Tylko w niewielkim stopniu możemy docenić przemiany, jakie zaszły na naszej planecie ziemi na skutek wielkiego zalania ziemi przez powódź w czasach Noego. Od tamtego czasu nie było podobnego wydarzenia.

Jest rzeczą naturalną, iż Noe i jego rodzina, nie rozumiejąc jasno, w jaki sposób powstał potop, który ogarnął ówczesny świat, mogli obawiać się kolejnego potopu. Bardzo właściwe było, że Bóg zwrócił ich uwagę na tęczę, kiedy ich zapewniał, że nigdy więcej cała ziemia nie będzie zalana wodą. My możemy dostrzec filozofię tego, podczas gdy Noe i jego rodzina przyjęli tylko sprawę przez wiarę, nie dostrzegając owej filozofii. My rozumiemy, iż kiedy ostatni z „pierścieni” otaczających ziemię opadł, nie mogło już być żadnego kolejnego potopu, ponieważ nie było żadnych wód ponad firmamentem, które mogłyby opaść na ziemię. Od potopu mamy stosunkowo umiarkowane zaopatrzenie w wilgoć w postaci chmur na niebie, a żadnego w postaci wielkiej powłoki za firmamentem.

WIEŻA BABEL

Późniejsze pokolenia, kiedy rodzina Noego się rozmnożyła, o znaczeniu tęczy jako przymierza pomiędzy Bogiem i człowiekiem — gwarancji, iż nie będzie następnego potopu — zapomniały. Mądrzy tego świata w owym czasie byli na tyle nierozsądni, iż podjęli się wybudowania wielkiej wieży, na której szczyt mogliby wejść w przypadku następnej powodzi. Jako, że zlekceważyli oni Jego obietnicę, Bóg pozostawił ich samym sobie, by objawili swoje szaleństwo w trudzie i pocie czoła, który nie mógł przynieść żadnego pożytku.

Jednakże na koniec, kiedy już w znacznym stopniu znużyli się tym herkulesowym zadaniem i kiedy nauczyli się przynajmniej w pewnej mierze cennej lekcji, Pan pomieszał ich języki, tak aby nawzajem nie mogli się zrozumieć ani współpracować ze sobą w żadnym tak olbrzymim przedsięwzięciu. Podzieleni przez różne języki i interesy rozproszyli się. Ich interesy zaczęły się różnić i stopniowo sposoby i zwyczaje temperamentu i języka połączyły regionalne i narodowe różnice.

Święty Paweł mówi nam, iż to wszystko wcześniej było obmyśloną częścią Bożego planu i miało służyć najlepszym interesom ludzkości i przyczynić się do realizacji Boskich zamierzeń. Apostoł mówi w Dz.Ap. 17:26,27, iż Bóg „uczynił z jednej krwi wszystkich naród ludzki, aby mieszkał po wszystkim obliczu ziemi, zamierzwszy przedtem rozrządzone czasy i zamierzone granice mieszkania ich. Aby szukali Pana, owaby go śnać namacali i znaleźli, ...”

Jakże jedna część Słowa Bożego rzuca światło na drugą! Dzięki temu możemy dostrzec jak Boska Mądrość miała pieczę nad ostatecznymi sprawami ludzkości. Chociaż Bóg dozwolił, aby

człowiek w swojej ignorancji stał się sługą szatana, to jednak w pewnej mierze cały czas go chronił i kształtował jego sprawy dla jego ostatecznego dobra.

KORZYŚCI Z PODZIAŁU NA NARODY

Podział rodziny ludzkiej na różne narodowości był szczególnie użyteczny w ciągu ciemnych wieków poprzedzających wtóre przyjscie Mesjasza. Narody w mniejszym lub większym stopniu były zajęte wzajemnym obserwowaniem się i pilnowaniem.

Bariera językowa służyła przez całe stulecia do tego, by oddzielać od siebie nawet te narody, które mieszkaly blisko siebie, jak również utrudniała światowy transport i porozumiewanie się, które to rzeczy stały się ogólnie przyjętym sposobem życia we współczesnym świecie.

Obecnie, w drugiej połowie XX wieku, handel, różne rodzaje przekazywania informacji i transport doskonale łamią bariery narodowe. Jest to wypełnieniem słów prorocstwa: „(...) bo sąd mój jest, abym zebrał narody i zgromadził królestwa (...)” (Sof. 3:8).

OGIEŃ NASTĘPNĄ ŚWIATOWĄ KLĘSKĄ

Święty Piotr dzieli historię rodzaju ludzkiego na trzy wielkie epoki (w Biblii zwane „światami”). Pierwsza epoka doświadczeń ziemi zakończyła się potopem, wtedy rozpoczęła się obecna epoka, do której Paweł odnosi się z innego punktu widzenia jako do „teraźniejszego wieku złego”, ponieważ w tym okresie góruje zło (Gal. 1:4).

Pierwsza epoka została doprowadzona do końca przez przytłaczający zalew wód potopu. W czasie potopu bez wątplenia uległa zmianie struktura ziemi. Piotr mówi nam, iż obecny „świat”, czyli porządek rzeczy zostanie doprowadzony do końca, nie przez zalanie go wodą — na co nie pozwala przymierze tęczy — lecz z powodu katastrofy „ognia”. Potem, Apostoł dodaje, że po ogniu, nastanie jeszcze inny, nowy „świat”, dużo lepszy od tego wszystkiego, czego ludzkość dotąd doświadczyła.

Większość badaczy Biblii uważa, iż słowa Św. Piotra oznaczają wielką pożogę, która zniszczy fizycznie pierwiastki nieba i ziemi. Jednak taki pogląd jest (niezamierzenie) cyniczną interpretacją obietnicy Bożej danej Noemu.

Boża obietnica mówiąca, iż Bóg nigdy więcej nie zaleje ziemi potopem, została dana w tym celu, by zapewnić Noego i jego potomstwo (łącznie z naszym pokoleniem), że rodzaj ludzki nigdy więcej nie zostanie zupełnie wytracony. Patrząc z punktu widzenia Noego i jego rodziny, byli oni świadkami *zniszczenia ziemi*. Boża obietnica im dana, dodatkowo przekazywała zapewnienie, iż nie zdarzy się to nigdy więcej. My także możemy w pełni polegać na podwójnym zapewnieniu obietnicy tęczy.

OGIEŃ ZOSTAŁ JUŻ PODŁOŻONY

Głębsze przeanalizowanie tej sprawy uświadamia nam, iż ogień, który ma nadejść nie jest literalny, lecz symboliczny. „Żywioty”, które „roz-

palone ogniem stopnieją”, to te części społeczeństwa, które obecnie składają się na społeczną, polityczną i gospodarczą infrastrukturę tego, co nazywamy tym „światem”. Nietrudno jest zauważyć punkty tarcia, które mogą doprowadzić do tego, iż społeczeństwo stanie w płomieniach. Zapali się nie tylko świeckie społeczeństwo (ziemia), lecz także „niebios” — elementy religijnych struktur oparte na fałszywych doktrynach.

Duża część owego rozpalania trwa już od dziesięcioleci, począwszy od pierwszej wojny światowej na początku obecnego stulecia, która doprowadziła do zamieszania w społecznej strukturze Zachodu. Oliwy do ognia dołała druga wojna światowa, jak również liczne późniejsze konflikty w sferze militarnej, politycznej i gospodarczej. Możemy je przyrównać do pożarów wybuchających w różnych punktach. Wiele z nich udaje się ugasić na pewien czas, lecz potem wybuchają ponownie. Pismo Święte ostrzega nas, iż ogólnoswiatowy wybuch społeczeństw dopiero nadejdzie.

Pan w prorocztwie Sofoniasza opisuje nadchodzący czas ucisku jako ogień pożerający, a potem mówi nam, że po ognistym chrzcie, jakim będzie ucisk, ześle rodzajowi ludzkiemu „wargi czyste, które imby wzywali wszyscy imienia Pańskiego, a służyli mu jednomyślnie” (Sof. 3:9). Wynika z tego, iż ludzkość nie zostanie *zupełnie zniszczona* przez gorejący ucisk owego dnia, natomiast tekst ten uczy, iż zamieszanie społecznych, politycznych i religijnych doktryn, które powstały w naszych czasach i w tym świecie, zostanie doszczętnie spalane.

PLANETA I JEJ MIESZKAŃCY PRZETRWAJĄ

Wytracenie rodziny ludzkiej z powierzchni ziemi nie jest Boskim zamiarem. Bóg nie chce, aby ktokolwiek zginął (2 Piotra 3:9). „Nowy Świat” nastanie przez nawrócenie ludzkości — cel, który tak długo wymykał się kościołom Chrześcijaństwa. O dniu nawrócenia mówi się w Piśmie Świętym jako o dniu sądu — to jest sądu w sprawiedliwości, podczas którego rodzaj ludzki otrzyma pouczenie od tego Jedyne go wyznaczonego — Jezusa — i Jego Oblubienicy, czyli Kościoła (Dz.Ap. 17:30,31).

Społeczeństwa *muszą* przejść przez nadchodzący ognisty ucisk. Lecz tak jak Noe i Jego rodzina w arce zostali zabrani do „nowego” świata, tak samo ludzkość, kiedy wejdzie do wielkiej „arki” Obietnicy Abrahamowej, zostanie uratowana od złych skutków obecnego złego świata.

Pod nadzorem Chrystusa w Tysiącleciu zostanie zainaugurowana „nowa ziemia” — nowy porządek społeczny, w którym zupełnie nie będzie zepsucia, chciwości ani zaburzeń społecznych. Zapanauje wtedy prawdziwie sprawiedliwy porządek społeczny i zatriumfuje powszechna sprawiedliwość. Apostoł przewidywał ten stan rzeczy w swoich słowach: „...nowych niebios i nowej ziemi według obietnicy jego oczekujemy, w których sprawiedliwość mieszka” (2 Piotra 3:13).

* * *

PYTANIA BIBLIJNE

POTOP NOEGO — OGÓLNOŚWIATOWY CZY LOKALNY ?

Pytanie: Czy potop Noego ogarnął ziemię jako całość, czy też był ograniczony do jednego stosunkowo małego obszaru?

Odpowiedź: Fakty naukowe pokazują, iż nagły potop wód zalał ziemię jako całość. Rozsądna wydaje się teoria rozpowszechniona przez Izaaka N. Vail'a, iż różnego rodzaju powłoki, czy też pierścienie zwietrzelin skalnych i wody, w pewnej mierze podobne do tych, jakie nadal otaczają planetę Saturn, otaczały ziemię podczas jej formowania się. Według tej teorii pierścienie spadały na ziemię jeden po drugim w długich odstępach czasu, a ostatni (ten z potopu Noego) był powłoką wody. Takie wyjaśnienie jest w harmonii z Biblią, która nadmienia, iż Bóg oddzielił wody na ziemi od wód na górze przestrzeni (1 Moj. 1:7; tłumaczenie Biblii Króla Jakuba jest błędne w tym miejscu, bowiem przez użycie słowa „firmament” [po polsku „sklepienie”, przypis tłumacza] przywołuje pogląd Arystotelesa; hebrajskie słowo „rakia” znaczy przestrzeń - zobacz Rotherham, Leeser; porównaj z książką „Stworzenie”, str. 362 - 366 (2 Tom *Epifaniczny*). Miejsce owej przestrzeni zajmuje obecnie atmosfera ziemi.

Najwyraźniej kiedyś było aż siedem powłok, czy pierścieni wokół ziemi. Były one na skutek żaru pradawnej ziemi utrzymywane w różnych od niej odległościach, zależnie od gęstości. Spadały one sukcesywnie na ziemię i tworzyły jej warstwy na pierwotnej masie wulkanicznej, której obecną postacią jest granit, jaki utworzył się z płynnej masy po tym, jak wypalił się cały jej węgiel. Tych siedem warstw wyraźnie widać w Wielkim Kanionie rzeki Kolorado. Siódmą z nich jest gleba, którą na skutek przystosowania nazywamy tutaj warstwą. Ostatni z tych pierścieni składał się z samej wody (cięższe minerały odpowiednio do swoich odmiennych mas znajdowały się w niższych pierścieniach) i spadł na ziemię podczas wielkiego potopu.

Gdy ostatni pierścień wodny jeszcze otaczał ziemię, była ona jak ogromna cieplarnia i w każdym jej punkcie panowała jednakowa temperatura. W wyniku tego klimat na biegunach był taki sam, jak na równiku i można było znaleźć taki sam rodzaj roślinności na biegunach, jak na równiku. Dowodem tego są mamuty, słonie, antylopy itd., które zostały znalezione na mroźnej Syberii uwięzione na polach lodowych; w żołądkach niektórych z nich cały czas znajdowała się jeszcze nie-

strawiona trawa. Najwyraźniej zostały zalane przez zstępujące wody potopu, kiedy pasły się na dalekiej północy. Masy wody gwałtownie spadły na bieguny, a potem szybko zamrzły. Powstałe w ten sposób lodowce zachowały te zwierzęta przez całe tysiąclecia.

Dodatkowo można zauważyć, iż lodowcowe zarysowania na skałach występują także na półkuli zachodniej. Wiele z nich znaleziono w strefie umiarkowanej kontynentu północnoamerykańskiego. Zarysowania na skałach stałych zazwyczaj biegą z północy na południe. Szkielety przedpotopowych zwierząt także odkryto w Ameryce Północnej. (Jakiś czas temu jeden z poprzednich wydawców tego magazynu miał przywilej być obecny przy ekshumacji szkieletu mastodonta pogrzebanego na obrzeżu wzniesienia w Oklahomie.)

W skamieniałych lasach Arizony wiele gigantycznych drzew pogrzebanych na głębokości 60 metrów leży z północy na południe (nie na wschód czy zachód). Korzenie tych drzew zwrócone są na północ, a korony na południe, co wskazuje, iż zostały zmiecione przez napór wody nadchodzący z północy.

Są to dalsze dowody potwierdzające, iż nagła ulewa wód w czasie potopu — nagłe przerwanie się powłoki, która utrzymywała równomiernie ciepło ziemi i słońca — doprowadziła do powstania wielkich pól lodowych i lodowców w regionach arktycznych oraz do powodzi wód wywołanej przez przewalające się z biegunów w kierunku równika masy lodu i wody. Ilość wody, jaka spadła na równik była mniejsza na skutek działania siły odśrodkowej wirującej ziemi. Odpychająca wodę siła odśrodkowa, stopniowo malała od równika ku biegunom, dlatego najwięcej wody spadło na biegunach, a lód i woda przemieszczały się z biegunów w kierunku równika.

Jest oczywiste, iż tereny, które stały się kolebką ludzkości zostały potraktowane w szczególny sposób, bowiem najpierw zostały obniżone, a potem w słusznym czasie podwyższone. Arka prawdopodobnie unosiła się na stosunkowo spokojnym wirze z dala od ogólnego pędu wód, świadczy o tym duża ilość osadów napływowych obecna w całym tamtym regionie.

Tak oto nie tylko Biblia i historia różnych starożytnych narodów, lecz także Wiek Lodowcowy, znaleziska zoologiczne na Syberii i w innych miejscach, jak również geologia, wszystkie

one dowodzą realności potopu jako zjawiska ogólnoświatowego, a teoria Vail'a podaje wiarygodne wyjaśnienie sposobu, w jaki do niego doszło.

HARMONIA 1 MOJ. 6:19,20 z 7:2,3

Pytanie: Jak możemy zharmonizować 1 Moj. 6:19,20, gdzie Bóg poucza Noego, by „z wszelkiego ciała” wziął do arki „*po dwojgu* ze wszech”, z 1 Moj. 7:2,3, gdzie Bóg nakazuje Noemu, by z każdego zwierzęcia czystego i ptactwa wziął *po siedem*, „aby żywe zachowane było nasienie na wszystkiej ziemi”?

Odpowiedź: Niektórzy uważają, iż te dwa polecenia są ze sobą sprzeczne, lecz w rzeczywistości tak nie jest. Nie powinno być trudności, jeśli uświadomimy sobie, iż w pierwszym przypadku, możliwe, że na około 120 lat przed nastaniem potopu, Bóg podał pewne ogólne wskazówki na jego temat (1 Moj. 6:3, 17–20), między innymi powiedział Noemu, w jaki sposób zostanie zachowane życie zwierząt i jak przeżyją one potop: dwoje z każdego gatunku, samiec i samica, miały być zabrane do arki po to, aby mogły utrzymać się przy życiu. Taki sposób nakazał Bóg i w taki sposób zostało to uczynione, bowiem nawet o czystych zwierzętach jest prawdą, iż weszły do arki „po dwoje” (zwierzęta wpuszczano *parami* bez względu na ilość wpuszczanych sztuk), „samiec i samica, jako był rozkazał Bóg Noemu” (7:9). Jest to prawdą zarówno o „zwierzętach czystych i zwierzętach, które nie były czyste oraz ptactwa” (7:8).

Zauważmy, że nie ma żadnej sprzeczności pomiędzy ogólnymi wskazówkami 1 Moj. 6:19,20 a dodatkowymi, szczegółowszymi instrukcjami odnośnie zwierząt czystych i ptactwa udzielonymi przez Boga znacznie później w 1 Moj. 7:2,3, kiedy Bóg nakazał Noemu i jego rodzinie, by weszli do arki, bowiem zarówno w 6:22 jak i 7:5 czytamy, iż Noe uczynił „według wszystkiego, jako mu był Pan rozkazał” — czego z pewnością nie mógłby uczynić gdyby Pan wydał mu sprzeczne ze sobą polecenia. Hebrajski tekst 1 Moj. 7:2,3 nie mówi jasno, czy chodziło o siedem sztuk, czy o siedem par czystych zwierząt i ptactwa. Niektórzy uczeni są zdania, iż chodziło o siedem par czystych zwierząt i ptactwa, podczas gdy inni uważają, iż nadmiernie zatłoczyłoby to arkę i dlatego musiało chodzić o siedem sztuk czystych zwierząt i ptactwa, trzy pary (dwa i dwa) plus jedno bez pary pozostawione na ofiarę, bowiem 1 Moj. 8:20 pokazuje, iż Noe ofiarował całopalenia „z każdego bydła czystego i z każdego ptactwa czystego”. W żadnym przypadku nie ma sprzeczności ani niezgodności pomiędzy 1 Moj. 7:2,3 a 6:19,20 — „dwoje z każdego rodzaju”. 1 Moj. 7:9 nie zaprzecza też wcale wersełom 7:2,3. Nakaz mówił, iż zwierzęta, zarówno czyste, jak i nieczyste miały wchodzić „po dwoje”, „samiec i samica”, „by zachować je przy życiu”. Nakaz ten nie został złamany, lecz rozszerzony poprzez instrukcje 1 Moj. 7:2,3 mówiące, iż z czystych zwierząt i ptactwa ma być więcej niż tylko *jedna* para — one miały być zachowane po siedem.

BS '98,65–70.

Poniżej zamieszczamy wersety biblijne opisujące wydarzenia z życia Apostoła Pawła oraz wypływające z nich lekcje.

WYDARZENIA W ŻYCIU PAWŁA

JEŚLI NIE PODANO INACZEJ TEKSTY POCHODZĄ Z DZIEJÓW APOSTOLSKICH

Rodzina:

1. Ojciec, faryzeusz.
2. Faryzeusz — 23:6.
3. Rzymski obywatel — 22:25–28.
4. Matka nieznaną.
5. Siostra mieszkała w Jerozolimie — 23:16.
6. Jej syn pomagał Pawłowi — 23:16.

Dzieciństwo:

7. Beniamita.
8. Urodzony w Tarsie — 22:3.

Wykształcenie:

9. Nauczył się robienia namiotów — 18:3.

10. Studiował u Gamaliela — 22:3.

Wczesny wiek dojrzały:

11. Był arcyprześladowcą — 9:1–3; 22:4.
12. Obecny przy kamienowaniu Szczepana — 7:58.
13. Zachowywał Zakon — 26:5.

Nawrócenie:

14. Niedaleko Damaszku — 9:3.
15. Widział wielkie światło — 22:6.
16. Saul oślepl — 9:8.
17. Skarcenie przez Jezusa — 22:7,8.
18. Odpowiedź Saula — 9:6.
19. Prowadzony do Damaszku — 22:11.

20. Pościł i modlił się — 9:9–11.
21. Ananiasz posłany do niego — 9:11,12.
22. Był ochrzczony — 9:18.

Po nawróceniu:

23. Głosił w Damaszku — 9:20.
24. Udaje się do Arabii — Gal. 1:17.
25. Powraca do Damaszku - Gal. 1:17.
26. Odwiedza Jerozolimę — Gal. 1:18.
27. Traktowany przez zbor z podejrzliwością — 9:26.
28. Przyjaźnie przyjęty przez Barnabę — 9:27.
29. Prześladowany przez Żydów — 9:29.
30. Widzenie zmusza go do odejścia — 22:17,18.
31. Udaje się do Tarsu — 9:30.
32. Barnaba przyprowadził go do Antiochii — 11:25,26.
33. Działalność w Antiochii — 11:26.

Pierwsza podróż misyjna:

34. Działalność na Cyprze:
  - Salamina — 13:5
  - Pafu — 13:8–11
  - Nawrócenie starosty — 13:12
  - Zmiana imienia — 13:9,13.
35. Pergia — Jan odchodzi — 13:13; (12:12,25).
36. Głosi w Antiochii — 13:14–41.
37. W Ikonii — 13:51.
38. Listra — kamienowanie Pawła — 14:8–19.
39. Derby — ostatnie odwiedzone miasto — 14:20.
40. Podróż powrotna — 14:21–26.

Druga podróż misyjna:

41. W Syrii i Cylicji — 15:41.
42. Listra. Tymoteusz dołącza do tej grupy — 16:1–3.
43. We Frygii i Galacji — 16:6.
44. Widzenie w Troadzie — 16:9.
45. W Filippi nawrócenie Lidii i stróża więziennego — 16:13–34.
46. Założenie zboru w Tesalonikach — 17:4.

47. Berejczycy badaczami Biblii — 17:11,12.
48. Ateny. Kazanie na Aeropagu — 17:16–33.
49. Widzenie w Koryncie, założenie zboru — 18:1–18.
50. Efez — krótka wizyta — 18:19,20.
51. Powrót do Antiochii — 18:22.

Trzecia podróż misyjna:

52. Odwiedza Galację i Frygię — 18:23.
53. Efez — dwa i pół roku; rozruch wśród rzemieślników, spalenie ksiąg — 19.
54. W Macedonii i Grecji — 20:1,2.
55. Kazanie w Troadzie — 20:6–12.
56. Pożegnalne zalecenie dla starszych Efezu — 20:17–35.
57. Tyr — 21:1–4.
58. Cezarea — 21:8.

W Jerozolimie:

59. Przyjęty przez zbor — 21:17.
60. Schwytany przez Żydów — 21:27.
61. Jego pierwsza obrona — 22:1–21.
62. Schwytany przez Rzymian — 22:24–29.
63. Obrona przed radą żydowską — 23:1–10.
64. Nocne widzenie — 23:11.
65. Spisek Żydów — 23:12.
66. Przeniesiony do Cezarei — 23:23–33.

W Cezarei

67. Obrona przed Feliksem — 24:10–21.
68. Dwuletnie uwięzienie — 24:27.
69. Odwołanie się do cesarza — 25:10.
70. Obrona przed królem Agrypą — 26:1–29.

Podróż do Rzymu:

71. Burza — 27:14–21.
72. Widzenie — 27:23,24.
73. Katastrofa na morzu — 27:26–44.
74. Na wyspie Melita — 28:1–10.

W Rzymie:

75. Przybycie do Rzymu — 28:16.
  76. Głoszenie w Rzymie — 28:30,31.
  77. Tu napisał 6 listów.
  78. Jego ostatnie słowa — 2 Tym. 4:6–8.
-

LEKCJE Z ŻYCIA PAWŁA

TEMAT	WERSSET	WYDARZENIE
1. Wczesne życie Saula		1-13
2. Nawrócenie	Dz.Ap. 9:1-19	14-23
3. Z Barnabą w Antiochii	Dz.Ap. 11:19-30	32-33
4. Pierwsi misjonarze	Dz.Ap. 13:1-12	34-36
5. Pierwszy zbór pogan	Dz.Ap. 13:43-52	37
6. W Listrze	Dz.Ap. 14:8-19	38
7. Synod Apostolski	Dz.Ap. 15:22-33	
8. Paweł sprzeciwia się Piotrowi	Gal. 2:11-14; 5:1	
9. Wezwanie do Europy	Dz.Ap. 16:6-15	43-44
10. W Filipi	Dz.Ap. 16:22-34	45
11. Tesalończycy i Berejczycy	Dz.Ap. 17:1-12	46-47
12. 1. List do Tesaloniczan	1 Tes. 5:1-10	
13. 2. List do Tesaloniczan	2 Tes. 2:1-12	
14. W Atenach	Dz.Ap. 17:22-34	48
15. W Koryncie	Dz.Ap. 18:1-11	49
16. Rozłam w Koryncie	1 Kor. 1:10-13; 3:4-7; 4:6-7	
17. Dar miłości	1 Kor. 13	
18. Paweł i Apolos	Dz.Ap. 18:23-19:7	52
19. W Efezie	Dz.Ap. 19:11-20	53
20. Rozruchy w Efezie	Dz.Ap. 19:29-40	53
21. Pożegnanie z Efezem	Dz.Ap. 20:28-38	56
22. Jego radości i smutki	2 Kor. 11:22-33	
23. Bodziec (cierń) w ciele	2 Kor. 12:1-10	
24. Łaska dawania	2 Kor. 9:1-11	
25. Paweł pragnie odwiedzić Rzym	Rzym. 1:8-17; 15:25,26	
26. Do Jerozolimy	Dz.Ap. 21:1-12	57-58
27. Paweł aresztowany	Dz.Ap. 21:27-39	60-61
28. Przed radą	Dz.Ap. 23:1-11	64
29. Spisek przeciw Pawłowi	Dz.Ap. 23:12-22	65
30. Przed Feliksem	Dz.Ap. 24:10-16, 24-26	67
31. Przed Feliksem i Agrypą	Dz.Ap. 25,26	68-70
32. Podróż, katastrofa na morzu, uratowanie	Dz.Ap. 27:33-44, 71-73	71-74
33. W Rzymie	Dz.Ap. 28:16-24, 30,31	75-76
34. Onezym i Filemon		77
35. Paweł głosi tajemnicę	Kol. 1:25-29; 4:3-4	77
36. Modlitwa Pawła	Efez. 3:14-21	77
37. W więzieniu	Fil. 1:7,12-14,16,23-26	77
38. On napomina Tytusa	Tyt. 2:1-15	77
39. Jego rady dla Tymoteusza	2 Tym. 1:3-7; 3:14-17	77
40. Jego ostatnie słowa	2 Tym. 4:6-8	78
41. Charakter i znaczenie Pawła		
42. Paweł głosi życie i nieśmiertelność	2 Tym. 1:10	

SZTANDAR BIBLIJNY I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEGO KRÓLESTWA

Niezależny Miesięcznik Religijny wydawany przez Świecki Ruch Misyjny „Epifania”

Czasopismo wolne od wpływu jakichkolwiek wyznań, partii, organizacji i wierzeń ludzkich, związane jest z Bogiem w takim stopniu, w jakim rozumie Jego Słowo. Jest ono wydawane w obronie Prawdy paruzyjnej, udzielanej przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”, jako podstawy wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy, w obronie zarządzeń, statutu i testamentu również danych przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi” i w celu przedstawiania oraz bronięcia rozwijającej się Prawdy epifaniczno-bazylijskiej, będącej pokarmem na czasie dla ludu Pana, zgodnie z Jego wolą.

Wszelkie wpłaty na wydawnictwo prosimy dokonywać na rachunek bieżący: Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, Zarząd Główny, PKO BP Nowy Dwór Mazowiecki Nr. 10201244 — 22145 — 270 — 1 — 111.

Sztandar Biblijny będzie również wysyłany bezpłatnie tym członkom Ruchu, którzy o to poproszą.

Zapraszamy do odwiedzenia naszej strony pod adresem: <http://epifania.topnet.pl>